

Carme Riera

Un pacte contra la pobresa

Escrib aquest article quatre dies abans que vostè pugui llegir-lo, ja que la data de lliurament perquè surti publicat el diumenge és sempre el dimecres. Per això a quatre dies de distància temporal resulta difícil pronosticar què passarà el dia 9. Si no hi haurà urnes o si malgrat quantes prohibicions arribin des de l'aparell de l'Estat, n'hi haurà. Si estaran a cobert, on la Generalitat havia previst col·locar-les, o si serà l'Assemblea Nacional Catalana l'encarregada de treure-les a la via pública, custodiades pels voluntaris a risc que siguin confiscades. Si, amb o sense urnes, els carrers seran una festa, presos per l'alegria independentista, com va succeir l'Onze de Setembre passat.

La veritat sigui dita, i jo acostumo dir-la, encara que per descomptat, desitjo el millor per a Catalunya, passi el que passi el dia 9, mentre sigui cívic, civilitzat i democràtic per part de tots, no m'inquieta. El que m'inquieta és el dia 10, l'11, el 12, etcètera, etcètera. Això és, els dies que li queden al Govern convergent per esgotar la legislatura. És a partir del dilluns 10 quan cal que el senyor Mas i el seu govern, d'una vegada per sempre, es dediquin als assumptes pendents, ajornats per la causa independentista.

D'un temps ençà la, sens dubte per a molts, esperançadora estelada ha cobert no més les balconades de nombrosos carrers de Catalunya sinó que, a manera de poderós mantell màgic i espècie de *refugium peccatorum*, ha servit també per tapar la immensa majoria de problemes, ocultant-los de la vista de tots. No obstant això, no pel fet de romandre amagats deixen d'estar podrint-se sota les quatre barres de la simbòlica sang de Guifré el Pelós i l'estel, no precisament de David ni dels Reis d'Orient, sinó imitació del que llueix la bandera cubana, que a la vegada el copia de la dels estats americans esclavistes als quals Cuba, en un primer moment de la seva lluita independentista antiespanyola, va somiar annexionar-se.

M'agradaria que el dilluns 10 de novembre, acabada la ressaca de la victòria, apagats els ressons dels discursos i l'onejar de les banderes, enorgullits sens dubte els nostres governants per l'èxit de la jornada, perquè succeeixi el que succeeixi el 9-N passarà als annals de la història catalana com un gran èxit, es disposessin a fer front als apressants problemes dels ciutadans que, per descomptat, la independència tampoc pot solucionar, sinó en molts casos agreujar, com reconeix el propi president Mas.

La llista d'assumptes pendents és llarga. A més, és clar, de l'aprovació dels

ha millorat el 2014 i consta també que va empitjorar el 2013 quan 40.000 persones es van incorporar a aquest grup de població, en el qual hi ha una gran quantitat de nens. La seva alimentació deficient influirà per a tota la vida en la salut física i la seva marginalitat en la salut emocional i fins i tot en un desenvolupament menor de la capacitat intel·lectual, provocant que també en el futur la seva integració social sigui molt difícil. A dia d'avui, a Catalunya viuen en la pobresa al voltant d'un milió i mig de persones i més de mig milió manquen de qualsevol ingrés. A més els desnonaments han augmentat més que no en la resta d'Espanya.

No sembla que al Govern de la Generalitat li hagi preocupat massa la situació d'aquest gairebé 20% de ciutadans que en la seva majoria pensen, amb bastants raons, que el sistema polític és un gran engany, que les votacions, consultes legals o no, vinculants o purament informatives com a simulacre d'aquelles, no els incumbeixen. Per quin motiu? Per què? O és que per ventura millorarà la seva situació després del recompte de vots? Els afectarà en alguna cosa?

La presidenta de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social, Àngels Guiteras, advertia el passat dia 31 d'octubre que en quatre anys els grups polítics no han estat capaços d'arribar a un acord per lluitar contra la pobresa i que més enllà de les estructures d'Estat cal lluitar a Catalunya perquè disminueixi. Acceptar la situació sense posar-li remei és un crim la culpa del qual pagarà la societat futura. Per aquest motiu em sembla prioritari que en les properes setmanes, en tractar dels nous pressupostos es contempli almenys la necessitat d'un tant per cent per ajudar aquest sector tan vulnerable, a més d'exigir, d'una vegada per sempre més, com demana Àngels Guiteras, un pacte contra la pobresa consensuat per totes les forces polítiques que integren el Parlament.●

GALLARDO

pressupostos, cal abordar els problemes de la sanitat o de l'ensenyament, dues qüestions clau per a la ciutadania, cal prendre per les banyes l'assumpte de la corrupció esquitxi a qui esquitxi, cal negociar amb els empleats públics i cal escmetre el que per a mi, en aquests moments, és una qüestió gravíssima i inajornable, em refereixo a la pobresa i al seu espantós augment els últims anys.

Segons els informes més recents proporcionats fa una setmana per l'Idescat (Institut d'Estadística de Catalunya) el 2013 gairebé un 20% de la població catalana, el 19,8% per ser exactes, vivia en una misèria que fregava o ja estava en risc d'exclusió. Consta que la situació no

molt de guanyar i s'han de mantenir; i, quan es perden, costen molt de recuperar. No sé com s'ho faran a Espanya per reconstruir la reputació de les institucions; que al final és com la de les persones, una vegada macada, posada en entredit, o embrutada, la credibilitat resta afeblida per un període llarg de temps.

Però no és això del que vull parlar avui, molt poques vegades se sap amb antelació que es viurà –si no desapareix d'aquest món abans– una fita històrica, un dia memorable. Normalment és a posteriori o en el mateix moment de l'esdeveniment que ens adonem que hem viscut un fet cabdal i acostumem a recordar molt bé que fèiem i on érem en aquell moment.

És un dia històric; segur. Un dia molt important de la nostra història personal i col·lectiva, i esperem que no sigui pas una

Pilar Rahola

Avui, el vot

Tots els mals de la democràcia es poden guarir amb més democràcia". Ho va dir Al Smith, el famós polític nord-americà, primer catòlic demòcrata que va intentar l'assalt a la presidència dels Estats Units. Si aquest és l'axioma bàsic per tal de resoldre la complexitat de les societats lliures, els reptes i els anhels dels seus ciutadans, és evident que el dia d'avui no representa un enfortiment de la salut democràtica que ens empara, sinó l'agreujament de la malaltia que ens ofega i ens retalla.

Avui, dia 9 de novembre del 2014, sortirem centenars de milers de catalans de casa per tal d'anar a fer una cosa que ens uneix més enllà de procedències, ideologies, llengües i sentiments: exercir el nostre dret a vot. Hauria de ser un dia normal, gairebé viscut amb la inèrcia de les accions repetides i conegudes, però les contingències en les que vivim l'han convertit en un dia excepcional. I amb aquest sentiment d'excepcionalitat, hem estat cercant el lloc on hàviem de votar, que no era el de sempre, hem mirat el nostre DNI, no fos cas que el

Anirem a votar amb un caire festiu, però amb la clara consciència que estem fent un gest de revolta

tinguéssim caducat, hem explicat als amics com ho havien de fer, i hem imprès la butlleta, no fos cas que no en trobéssim. I tot ho hem fet perquè avui, 9 de novembre, no sortim de casa per fer una cosa tan normal com votar, sinó per alçar la veu i el gest per tal de conquerir novament la normalitat del vot. Ho fem amb un caire festiu, perquè els catalans hem decidit viure el nostre procés nacional amb un agut sentit del civisme i de la festa, però amb la clara consciència que estem fent un gest de revolta. Ponent enllà, els qui usen les lleis com a presons de voluntats han impedit reiteradament que els catalans fóssim respectats com a poble, i han negat allò que identifica la democràcia per damunt de tot: el dret d'elecció. I així ha estat com hem vist amenaces del Govern central, presència policial inusitada, cartes de la delegada del Govern intimidatòries, discurs de la por, menysteniments, ús de les estructures de l'Estat, tot val per impedir, en ple segle XXI, que un poble voti.

Tanmateix, la grandesa del dia és que, sense moure'ns dels camins de la civilitat, hem decidit desobeir.

I aquí som, amb el vestit dels diumenges, el vot a la mà i l'alegria de participar d'una intensa voluntat col·lectiva. Demà s'obre una nova etapa en l'atzarós camí de Catalunya, i res no serà fàcil, però l'empenta del dia d'avui ens projectarà molt enllà en el calendari. Per això, perquè avui, nou de novembre, és l'avantsala d'un procés més llarg que ha de culminar en una votació amb totes les garanties legals, on els catalans decidirem el nostre destí, per això mateix avui ha de ser un gran dia. Feliç, divertit, compartit, compromès, revoltat dia. Un dia gran per a un procés que aspira a ser gegantí. Com va dir Goethe, només és digne de la llibertat qui sap conquerir-la. Feliç festa de la revolta civilitzada.●

Cristina Sánchez Miret

El 9-N

Quan escrib aquest article no sé què passarà el 9-N, perquè ho estic fent el dijous dia 6 i queden massa hores i massa incògnites per resoldre. La vida, que és incerta per definició, ho és més encara aquests dies a Catalunya. Especialment en el terreny polític, pel que fa a les accions del Govern de Madrid i pel que fa a les accions que pot emprendre la justícia espanyola. Mesures preses, suposadament, en nom de la mateixa justícia; però en realitat forçades políticament per treure les castanyes del foc a uns polítics que no tenen res de demòcrates –més enllà de l'etiqueta que s'autoimposen– i que, a més a més, són uns grans irresponsables. No el poder, però sí l'autoritat i el respecte, costen